

VAD ÄR EN MÄNNISKA?

Margareta Melin, SR P1 torsdag 28 juni 2012

Vad är en människa? Det är en fråga som följt mig genom livet. Inte som ett teoretiskt problem utan som något existentiellt, livsviktigt. Enligt den människosyn som dominerade under 1900-talet, i vår del av världen, är människan ett högt utvecklat djur – och ingenting mer. Liksom hos andra djur är instinkten att fylla egna behov hennes *enda* drivkraft, har man menat. Någon utgivande kärlek finns då inte. Om man ger så är det bara för att få, för att man själv har en brist, ett tomrum som behöver fyllas.

Det är vanligt att man ger för att få – och det är inte fel. Det har sin plats. Men det *finns* också ett annat givande. Man kan ge bara för att ge. Därför att man ser ett behov och har möjlighet att möta det. Därför att man har ett överskott – och ser en brist som behöver fyllas.

Idag finns det åtskilliga som ser och upplever att människan är något *mer*. Så länge vi inte finner detta *mer* förblir vi oroliga och otillfredsställda, så länge vi inte ser någon annan mening och uppgift i livet än att fylla egna behov och samla åt oss själva.

Det finns ett givande som i samma andetag ger glädje och mening både åt den som ger och den som tar emot. ”Ge så skall ni få.” I samma ögonblick som vi ger med tanke på andras behov, blir vi själva berikade. Att ge och hjälpa andra gör oss själva gott, får oss att växa och komma till ro.

Inför sin död talade Jesus med sina lärjungar *om kärlek*. Han talade om *sin* kärlek – och om deras. Han uppmanade dem att *leva i* den kärlek som han hade visat dem. Om hans kärlek *lever* i deras inbördes relationer, kommer den helt naturligt att sprida sig.

Hans uppmaning handlar om något nytt, om att ta den mellanmänniska kärleken ett steg vidare, om ökad förmåga att ta emot och ge kärlek. Jesus säger:

Ett nytt bud ger jag er: att ni ska älska varandra.

Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.

Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek.

(Joh 13:34, 35)

Detta nya bud är inte ett krav, inte en skärpning av lagen utan en öppning som Jesus har åstadkommit, en öppning mot nya möjligheter att ta emot och ge kärlek. Möjligheten att liksom Jesus härbärgera den gudomliga kärleken inom sig – och sprida den.

Skapelsen, allt som lever och andas, behöver kärlek, behöver få. *Skaparen* älskar och ger. Det unika med människan är att hon är både skapelse och skapare. Hon är beroende av att få kärlek och hon har kapacitet att själv älska.

Människan – skapad till Guds avbild är ännu inte vad hon ska bli. Gudsligheten finns inom oss, potentialen att vara som Gud, men ofärdig, ofullkomlig. Hos Jesus står gudsligheten i full blom. I honom är Gud mänsklig och människan gudomlig. Jesus inbjuder människor att slå följe med honom – och lära känna vägen till att bli de gudabarn som vi i grunden är. Ljuset finns inom oss – men ofta dolt under skäppan. Vi är *omedvetna*, vet inte vad vi har och är.

SÅNG:

Gudomliga ljus i mitt hjärta
genomlys min tanke
min känsla, min handling.
Gudomliga ljus i mitt hjärta.

Vem är jag då, jag människa?

Jag är gudabarn
ljus av ditt ljus
frid av din frid
evig kärlek.

I djupet av mitt väsen
är jag den jag är
odelad och sann
ett med dig ett med allt och alla

Du är gudabarn
ljus av Guds ljus
frid av hans frid
evig kärlek.

I djupet av ditt väsen
är du den du är
odelad och sann
ett med Gud
ett med allt och alla

Välsignelse
över ljuset
i människornas hjärtan.
Må det växa sig starkt
ta mörkret i famn
föda fred och försoning